

in scena detentas mulieres fidejussores⁴ exigere, quia observabant et impiam complebunt operationem, penitentem tempus non habentes, et pœnas interminantem novissimas his qui tales fidejussores exigunt: insuper et ipsos fidejussores sine obligatione recedere, et nullam inferri eis necessitatibus personarum harum presentatios. Sed in presenti compremimus crudelē quādam et importabilē calumniam contra studendam a nobis fieri castitatem. Quia enim eos fidejussores accipere prohibuitur, invenisse illos aliam viam ad impietatem deducentem majorem: iusjurandum⁵ enim eas exigere, quia nunquam ab impia illa et turpi operatione cessabant: mulieres autem existentes miseris, et si male seductas, pie agere se putare, si impie egerint: et ut custodian iusjurandum, propterea suam prostituere casitatem: cum oportet agnoscere, quia hujusmodi transgressiones magis placent Deo, quam iurisjurandū observantes. Non enim si quis ab aliquo iusjurandum accepit: quia occidet forsitan, aut adulterabitur aut aliquid oget tale illicium: oportet servari iusjurandum: utpote cum sit ita turpe et illicium, et ad perditionem ducens. Ideoque licet mulieri, licet hujusmodi iusjurandum juraverit, recedere a iurisjurandi hujus amaritudine, et caste vivere sine periculo perjurii: magis autem Deo amabiliter pena perjurii (si qua omnino est pena) contra eum qui iusjurandum exigit convertenda.

CAP. I.

Unde etiam nos repente inferimus decem librarum auri pœnam, exigentes eum qui præsumperit omnino tale iusjurandum accipere: et hanc scilicet quantitatē ipsi infelici dari mulieri sancimus ad reliquā bona figura vitam, exigendam per administrationem provincialē, et dandam ei: sciente justice, quia si neglexerit, tenebitur ab ea deponens administrationem, heredesque ejus et successores et ejus substantia, eo quod actionem piam agere neglexerit. — § 1. Si autem ipse provincias præses iusjurandum exigerit, ipse etiam memoratam decem librarum auri pœnam exigatur: siquidem militaris iudex sit in sua provincia, per illum danda, sicut dictum est mulieri. Si vero non habeat militarem judicem, metropoleos illius provinciae episcopus hoc provideat, causam etiam ad nos, si probaverit, referens: et insuper ex vicinis majoribus cingulis: et undique hoc agentem, sive iudex, sive privatus sit, memorata castigari pœna, et dari hanc ei, que quantum ad illum neque caste vivere valeat alterius: ut non videatur quasi perjurasse.

EPILOGUS.

Tua igitur excellētia, quæ per hanc divinam nostram constitutionem sancita sunt, præceptis propriis solenniter manifesta facere studeat universitas. — Dat. 15 kal. septemb. imper. DN. JUSTIN. P. P. A. anno 14, post consul. BELIS. V. C. anno secundo.

TIT. VII.

UT NON FIANT PIGNORATIONES¹ PRO ALIIS PERSONIS: ET UT SICUT PRINCIPUM DONATIONES NON EGENT GESTIS MONUMENTORUM, SIC NEC A PRIVATIS IMPERATORIBUS FACTAE DONATIONES INDIGEANT.

NOVELLA CONSTIT. LII.

Imp. JUSTIN. AUG. Joanni gloriōsiss. prætoriorum per Orientem præfecto, iterum extonsuli et patricio.

PREFATIO.

In honestas pignorationes, et odibiles super his exactions, plurimæ quidem et aliae leges odio habent: præcipue autem a nobis posita: sed nescimus que madidum causa licet tantis castigata legislationibus, adhuc præsumunt, et in republica est, et majorem sui præbet virtutem, quam legum necessitas.

CAP. I. De pignoratione.

Propterea² sancimus nullam omnino pignorationem in nostra republika prævalere, neque in mercatis (hoc quod maxime ibi præsumptum invenimus) neque in agris, neque in civitatibus, neque in vicis, neque in civibus, neque in vicaneis³, neque in agricolis, neque alio omnino quoque modo vel tempore: sed præsumentem alium pro alio secundum pignorationis formam, aurum aut aliquid aliud exigere, hoc reddere in

4. Fac. L. 16, in pr. D. de fidejuss. — 5. L. 7, § 16, D. de pacis, L. 112, in fin. D. de legat., L. 8, § 1, C. de legis.

TIT. VII. — 1. Add. L. 4, C. de executoriis; L. un. C. ut nullus ex vicen. pro alien. vicen. debitis tenetur. — 2. Autent. Sed omnia. C. ut uxor pro marito. — 3. d. L. un. — 4. Fac. L. 1, C. quando lsc. vel privat. — 5. Autent. Item et e. privatis, C. de donationibus. —

6. L. 19, in fin. C. de sacros. eccl. L. ult. in fin. C. de quadr. prescript.; L. 54, in fin. C. de exceptionib.; add. L. 52, D. de judicis. — 7. L. 51, C. d. t. de donat.

TIT. VIII. — 1. c. 1, e. 2, infr. — 2. c. 5, infr. — 3. c. 4, infr. — 4. c. 5, infr. — 5. c. 6, infr. — 6. Autent. Quod fieri, G. de dilacionib.

quadruplum violentiam passo: et cadere etiam ab actione quam habuit adversus eum, pro quo exactionem fecit. Non enim habet rationem alium quidem esse debitorem, alium vero exigi: sed nec alteri molestum esse pro altero quodam tanquam invasionem aut injuriam committentem: et alium quasi vicaneum existenter cadi, aut injuriam sustinere, et aliquid pati, quod omnino non competit, pro alio: et absque legitime occasione qualibet perfere calumniam: et supplicia sustinere in corpore præsidentibus gentium; scientibus quia si non haec egerint, sed in provinciis quis presunt, pignorations præsumi patientur: nihil erit tale quod a nostris eos eripiat manibus.

CAP. II. Ut donationes imperatori a privato homine factae, non egeant insinuatione.

Illi⁹ quoque perspeximus huic adjicere legi: *Ut sicut ab imperio in alios factae donationes non⁶ egeant gestis monumentorum, sed ex hoc ipso habent virtutem, ita neque a privatis imperatoribus factae (nisi tantummodo pro veritate fiant in publica tabellionibus completae, subscriptionem habentes et ejus qui fecit, et testium, et aliam donationum observationem) non egeant gestis monumentorum, cuiuscunq; quantitat̄ sint. Non enim consequens est, ut nec his fruatur imperium a privatis, quæ ab eo præbentur illis. Hec autem inæqualitas facta est ex donatione, quam Zenonis pīe memo īe introduxit constitutio⁷, ut imperiales donationes non egeant monumentis. Quia igitur imperfectius causa prius apparuit: properea nos perfectionem imponentes ei, ex utroque tenere hoc volumus, et in his donationibus quæ ab imperatoribus in privatis fiant, et quæ a privatis in imperatorem: ut ex æqualitate justitia causa adjiciatur.*

EPILOGUS.

Tua igitur excellētia, quæ per hanc divinam nostram constitutionem sancita sunt, præceptis propriis solenniter manifesta facere studeat universitas. — Dat. 15 kal. septemb. imper. DN. JUSTIN. P. P. A. anno 14, post consul. BELIS. V. C. anno secundo.

TIT. VIII.

DE¹ EXHIBENDIS ET INTRODUCENDIS REIS: ET² UT HI QUI CONVENIUNTUR, POST VICESIM DIEM PRESENTENTUR JUDICIBUS: ET DE IIS QUI JURATORIUM³ CAUTIONEM EXPOUNT ET ANTE LITIS CONTESTATIONEM ABSENTES FIUNT: ET DE HYPOTHECIS⁴ QUAE APPELLANTUR EX CASU: ET QUÆ PERSONÆ ET QUANDO HOC JUS HABENT: ET DE INDOTATIS⁵ UXORIBUS, UT HABENT QUARTAM PARTEM IN SUBSTANTIA VIRI, ET IPSE VIR IN SUBSTANTIA UXORIS, QUANDO INOPS EST CUI RELINQUITUR.

NOVELLA CONSTIT. L. II.

Imp. JUSTIN. AUC. Joanni gloriōsiss. prætoriorum per Orientem præfecto, iterum extonsuli et patricio.

PREFATIO.

Plurimi adeuptes nostram docent potestatem, quia exhibentur ab aliis, aut etiam in alias pertrahuntur provincias ex sacra nostra iusione aut decretis judicialibus: et ad misericordiam quidem per hoc agunt: coacti vero jussionibus aut decretis exhibentur. Proinde qui eos exhibent, etiam cautions exientes, quia intra certum tempus venient ad determinatum judicium ii qui ab eis conveni sunt: ipsi remaneant in provincia, affligi in peregrinatione sumptibus exhibitum, aut præsentum relinquentes.

CAP. I. De reis ab alio loco in alium retrahendis.

Hoc⁶ igitur miserantes, sancimus si quid fiat tale, et tempus impletur, quod in cautione exhibitionis aut præsentationis ipse actor constituit, deinde ille quidem obseruet, in judicio, actor autem desit, et non intra decem dies, postquam reus venerit in provinciam, actor occurrit: reum quidem ingredientem apud judicem, et hoc docentem, repente dimitti, jurejurando autem ejus judicetur de omnibus expensis, quas per-

tulit circa viam et circa peregrinam habitationem, et his judges addicant detorem convenientem frustra. Et quoniam mos est non aliter fieri exhibiciones aut præsentationes, nisi actores fidejussores ad certam quantitatem dederint, quia exequuntur causam, et suscipient sententiam, hanc quidem quantitatē omnino eos exigi, et dari frustra calumniam passo. Si vero per iusjurandum etiam plus aliquid declaraverit, (certa tamen quantitate definita a judice quam leges taxationem vocant) etiam hoc super exigi, ut cognoscant non illudere vitas alienas, sed in provincia eligeret judices, et ibi contra suos adversarios litigare.

CAP. II. De cautione præstanda ab his qui de proprio territorio sibi obnoxios abstulerunt.

Quia vero ab actoribus fidejussiones plerumque novimus hic datas tanquam in exhibendis personis: si vero in aliam deducant provinciam, forte declinare hanc observationem: sancimus hic judicem aut gloriosissimum quæstorem nostrum sacris ministrantem literis, si quid tam agere jubatur: non⁷ aliter ad aliam exhibere provinciam reum, antequam fidejussorem prebeat actor in judicio in quod futurus est reum deducere, quia dabat secundum locorum spatium aurum quantumcunque decretum fuerit fugienti, si non exequatur, aut exequens non vincat causam: et ibi omnia agi quæcumque in exhibitione decrevimus, definitum vero aurum, a fidejussoribus exigendum, et dandum ei, qui deductus est: præbendo quoque ab illo etiam jurejurando usque ad taxationem: ut si juraverit se etiam amplius expendisse, et hoc recipiat: ut undique videantur perfecte nostre legislationes.

CAP. III. Ut reo in jus vocato post libelli dationem viginti dierum inducere dentur.

Illi⁹ quoque antiquitas quidem benefaciens dispositus, nunc autem studi machinatur nostrarum legum clementiam occasionem facientes suorum calumniarum; yetustam namque volente conventione facta libellum suscipiunt, diebus aque decem deliberationem habere, quo possit dictere causam, et forte etiam recognoscere et liberari: post decem autem dierum inducas tunc et subscribere miso libello, et judiciales implore cautions. Quidam vero resipientes ad nostras leges⁸ que post⁹ litis contestationem neque refutare judicem, neque alium petere judicem permittunt, causam arte machinantur, et maxime executoribus talia dolose adinvenientibus, et mox ut oblate fuerit quelibet admotio, forte neque libello dato neque judiciali ulla cautione, deducunt hominem invitum ad judicem datum: et nihil scientem compellunt facere litis contestationem, ut semel sub litis contestatione constitutus obligetur, et nullam habeat licentiam neque refutare judicem, neque alium judicem petere, cum forte suspectus judex sit: et si agunt quæ volunt: et sub suis artibus hominem statuentes, quæ volunt modo de eo agunt. — § 1. Sanctus¹⁰ igitur dum admonitus oblate fuerit alio, modis omnibus offerri libellum: et non secundum antiquitatem decem sollemmodo dierum habere cum qui admonetur, inducas: sed duplices, hoc est viginti¹¹, ut sive repudiari voluerit, sive etiam cum eo alium judicem petere, licentiam habeat hoc facere, aut forte cognoscere debitum et liberare se ab adversarii sui contentionis amicabilitate, et non per calumniam et circumventionem sub judice constitui forsan suspecto et forsan ingrat, plerumque autem aliquid etiam proprium contra eum dispensante: et eo qui liten sustinet, nullum habente tempus ad agnoscedendum ea in quibus conventus occurrit. — § 2. Suscepto vero libello, sola personali fidejussione ab eo data, et sportulis¹² secundum sacram nostram¹³ præbitis constitutionem subscribere libello, qui appellatur responsio: et declarare etiam tempos quo ei libellus datum est, ne etiam ob hoc ars quedam fiat: cumque futura est celebrari contestatio litis, apud judicem interrogari fugientem, si viginti dies transierint deliberationis: et illum quidem dicere veritatem: ostendit quoque illud etiam ex die et subscriptione libelli, et si dixerit transisse viginti dierum numerum, tunc fieri litis contestationem. In medio autem ei licentiam esse repudiare judicem, et alium petere: aut etiam cum eo judicem peripere, aut certe absolvi amicibilitem: nihil in medio neque damnificare, neque ab executoribus conturbando: sed et judicariam cautionem exponentem, sicut qui de his judicat, perspexit: et viginti dierum habentem deliberationem. Si vero haec non serventur: licet videatur quadam fieri contestatio litis, pro nillo cam esse, sed licentiam esse, et post hujusmodi contestationem litis intra definitos viginti dies sic omnia agere, tanquam si neque ab initio facta sit quedam contestatio litis.

7. N. 112, c. 2. — 8. L. 14, in fin. C. de judicis; L. 4, C. de jurisdicti; L. ult. C. de exceptionib.; add. L. 52, D. de judicis. — 9. L. 4, C. de in jis vocati; L. 12, C. de judicis.

10. Autent. Officatur, C. de litis contest. — 11. N. 6, c. 2, § 1. — 12. L. ult. C. de fiscis, et lit. expens.; L. ult. C. de prime, agent in reb. § 24, Just. de actionib. — 13. N. 17, c. 5; N. 52, c. 10; N. 125, c. 27 et 28. — 14. Autent. Et qui jurat. C. de hot. subi. jud. — 15. L. 1, c. 2, § 1, C. de repudia. — 16. L. 1, L. 2, in pr. D. quib. ex caus. in pos.

17. L. 5, in fin. C. ubi in rem; L. 8, C. quomodo et quando judex. — 18. L. 15, C. de judicis.

19. Autent. Quod obtinet. C. de pignorib. — 20. L. ult. C. d. t. — 21. d. L. ult. add. N. 35, in fin.; N. 97, c. 4. — 22. L. 1, in fin. C. de prox. sacr. serin. — 23. Autent. Præterea, C. unde vir et uxoris. — 24. Confer L. un. C. d. t.; L. 5, C. de quorum honor. § 2, infr. hie. — 25. L. 11, c. 2, § 1, C. de repudia. — 26. dd. LL. N. 117, c. 5; N. Leon. 106. — 27. N. 74, c. 5, in fin.

CAP. IV. De juratoris cautionibus.

Si¹⁴ vero semel repudiatis judicem, alium acceperit: non sinimus ei eum qui petitus est, rursus repudiare. Sicut enim ejus curam habemus, etiam per dilationem agi aliquid adversus actorem, modis omnibus aver-samus: si vero etiam quidam jurant quia observabant: et antequam contestatio litis fiat, ab hac maxima disparsent civitate, licentiam esse etiam non facta litis contestatione adire actorem statutum judicem, et hoc denunciare. Illum vero (siquidem administrator sit) jubere omnimodo exhiberi reum tanquam perjurum et pene sui accusatore per fugam factum. Si vero non administrat, sed datus sit a quodam judge sive ex sacra forma aut iusssione, aut etiam ab aliquo administratore: ad illum renuntiare, a quo datus est, ut deducatur ab illo: ne causa maneat actori undique desolato, judice agere aliquid non valente, eo quod nondum apud eum facta sit litis contestatio: illo contentem legem et iuramentum suum manifestatione sua, et actorem extra omne legitimam adjutorium relinquent. — § 1. Igittu ne latenter coet, et tardate exhibitione, causa maneat suspensa: examinet ut potuerit judex in quam terram abiisse dicitur: et det inducas certas, ut nisi intra eas occurrit, (liberam¹⁵ tamen hujus rei fiduciam habens, si non forte studio actoris impeditetur, aut venire prohibetur) tunc secundum unam partem examinet negotium, et in possessionem mittat actorem rerum ejus secundum mensuram declarati debiti: ipsumque in possessionem missum¹⁷, habere etiam rem debiti servandi causa: et tunc si illa occurrit, omne ei prius salvet¹⁸ damnum: et tunc recipiens res, et fidejussorem præstans, prosecuator causam.

CAP. V. De hypothecis militiarum ex casu, quæ personæ et quando hoc jus habeant.

Optimum¹⁹ quoque etiam hoc propter dubitationum questionem lege communī determinare. Primum namque fuerunt dubitationes plurimæ, utrum oportet militias sub hypothecæ²⁰ deduci vinculis, an etiam his liberas esse: sed hoc quidem jam definitum est lege²¹: et certa consistunt militiæ quæcumque vendi aut obligari possunt. Nos autem ex majoribus causis considerantes, scimus, quia ex antiquis temporibus non erat in militiæ hypotheca, sed quedam nomina omnino antiqua et deficiente in talibus efficerantur. Paulatim vero imperatores interpellatum creditorum miseri: hoc præbant, cum uīque omnis militia publica existeret, nullum quæcumque omnino alium quam ex imperiali munificientia habens. — § 1. Propterea igitur sancimus ea quæ appellantur ex casu, non omnibus prompte subiace: nisi tamen creditor fuerit, qui ad hoc ipsum mutauit, ut militia illi emereatur: aliqui alii creditoribus non prompte damus hoc: sed si quidem filii fuerint aut uxor defuncti, istos omnibus præponimus²² modis, ut aedant nos: et secundum iussum nos nostrum hoc habent, non tanquam paternam hereditatem, si in aliis inops sit, sed tanquam imperiali munificentiam: ut et substantiam relinquenter, et non habentibus, merito solatum præbeamus. Si vero nullus eis neque filius neque uxor fuerit, neque creditor qui ad ipsam militiam mutauit: tunc et alii creditoribus præbemus hoc, ne videamur inhumanum aliquid facere, et non propter piam et Deo placentem actionem ponere legem. De militia quippe spectabilium silentibus propriæ datis et largitis eis privilegia in sua virtute mantibus.

CAP. VI. De muliere inope indotata.

Quoniam²³ vero ad clementiam omnis a nobis aptata est lex, videmus autem quosdam coherentibus munieribus indotatis, deinde morientes et filios quidem ex lege vocatos ad paternam hereditatem, mulieres autem licet decies millies in statu legitime conjugis manserint, attamen eo quod non sit facta neque dos neque antenupialis donatio, nihil habere valentes, sed in novissima viventes inopia²⁴: propterea sancimus providentiam fieri etiam harum et in successione morientes, et hujusmodi uxores cum filiis vocari: et sicut scripsimus legem²⁵ volentem, si sine dote existentem uxorem vir dimiserit, quartam²⁶ partem ejus substantię accepere eam: sic etiam hic, quoniam contingit²⁷ forte paucos aut pl

munem namque etiam hanc super eis ponimus legem, sicut et precedenter. — § 1. Si vero quasdam res proprias mulier in domo viri aut alibi repositas habuit, harum actionem et retentionem habeat omnibus modis imminentam: subjacere hujusmodi rebus viri creditoribus nullo modo valentibus: nisi forte secundum quod in illius jure ex hac lege heres extiterit. — § 2. Hæc itaque dicimus si conjunctorum alter ditem aut ante-nuptiale donationem non faciens, inops aut vir aut mulier inveniatur, et moriens quidem aut vir aut mulier locuples sit; ille vero vel illa superpestes pauper existat. Nam si aliunde forsitan habeat: non offerentem ditem, aut non dantem propter nuptias donationem, non erit iustum gravare filios per successionem: quoniam lex alia est nostra dicens ditem non offerentem, non posse res viri acquirere per antenuptiale donationem, quod etiam volumus hic obtinere: nisi tamen ipse vir aut legatum ei, aut aliquam partem institutionis relinquerit, fieri namque hoc nullo invidemus modo: ut omnibus modis concordantie legum serventur, et inopia conjugis per diutinam salverit alterius.

EPILOGUS.

Quæ igitur placuerunt nobis, tua celsitudo in omnibus valere, effe-
tuique contradire festinet, per præcepta a se conficienda universa faciens manifesta, quatenus ipsi secundum hæc vivant etiam, et conver-
sentur. — Dat. 10 kal. octob. imper. Dom. Justin. P. P. A. anno 11,
post consulat. BELIS. V. C. anno secundo.

TIT. IX.

CONSTITUTIONEM¹ QUÆ EX ADSCRIPTITIO ET LIBERA
NATOS, LIBEROS ESSE VULT, NON IIS QUI ANTE CONSTI-
TUTIONEM NATI SUNT, SED QUI POST CONSTITUTIONEM
PRODESSE, ET UT NE VENERABILES DOMUS COMMU-
NATIONES FACIANT AD INVICEM IMMÓBILUM RERUM
ECCLESIASTICARUM, DECRETO PRIUS INTERPOSITO,
EXCEPTA HAC MAIORI ECCLESIA.

NOVELLA CONSTIT. LIV.

Imp. JUSTINIAN. AUGUST. Joanni prefecto pretorio, iterum exconsuli
et patricio.

PRÆFATIO.

In quadam² nostrarum constitutionum nihil obscuritatis habente, motæ sunt quæstiones ab aliquibus ex studio et ad suam intentionem obscuritatem ei introducentibus. Cum³ enim libertatis amatores simus: nuper posimus legem⁴ ut non secundum antiquitatem⁵, si ex adscriptio et libera persona processerit sobiles, omnino eam sequi adscriptitiam fortunam secundum servilis fortunæ observationem: sic etiam super adscriptitiam putari: et secundum ventris statum, ejus etiam qui nascitur considerari fortunam. Ex libera namque matre procedere servilem partum, nostra benefaciens noluit lex: quoniam diximus in lege, si quidem conjuncti sunt mulieribus, sive etiam conjuncti fuerunt, et filii procreantur: ita legem, in iis qui procreantur, valere. Quidam autem sic fatue aut collide interpretari ausi sunt legem, ut etiam si ante⁶ constitutionem nati sunt aliqui, vel si valde sint senes, putent eos liberari tanquam modo natos, et non longe præcedentes legem: cum utique nos hunc haberimus intellectum, ut si cohaerent jam quidem uxoribus, et post legem filii procreati essent, aut non cohaerent quidem, postea vero nuptiae fierent, post legem nati haberent ex lege datum libertatem.

CAP. I. Ut natus ex adscriptio et libera sit liber.

Ne igitur licet artibus uti et malignari: et possessionum nocere domini talibus interpretationibus, propterea sancimus, omnes qui nati sunt a tempore legis, hos solitos esse adscriptitiam fortuna, si ex liberis nascantur matribus, omne præteritum antiquæ servando legi.

CAP. II. Ut venerabilium locorum economi res ecclesie permittare invicem possint, excepta ecclesia Constantinopolitana.

Quia⁷ igitur nuper scripsimus legem⁸, medentes iis quæ de ecclesiasticis alienationibus fiunt, et volentes, si quidem publicum debitum sit, posse eas alienare cum omni subtilitate secundum legis observationem. Si vero privatum debitum est, pro⁹ soluto dare rem immobilem, et in

Tir. IX. — 1. L. ult. C. de agric. et censitis. — 2. d. L. ult. — 3. Authent. Antiqua, C. de infantib. expositis. — 4. d. L. ult. — 5. Addit. N. 165, c. 2. — 6. L. 7. C. de legib. — 7. Au-
thent. Item, C. de sacros eccles. — 8. N. 46; addit. N. 7. — 9. d. N. 46, c. 2. — 10. d. N.

nullo videri offendere positam legem, quæ omnem alienationem prohibet: etiam illud adjicimus, et per quandam inevitabilem occasionem et utilem danti et accipienti veneranda domui: hoc est, aut ecclesia ad ecclesiam, aut ptochotrophii ad ptochotrophium, aut xenodochii ad xenodochium, aut simpliciter venerabili domui ad aliam reverendam domum: hoc est, aut ecclesiam ad ptochotrophium, aut monasterium ad venerandam domum, aut xenodochium, aut nosocomium, aut illis ad ecclesiam, aut alterutrum, aut unum horum que prius a nobis sunt dinumerata, aut alteri cuilibet venerabili domui, licentiam damus præsulibus horum monasteriorum per hanc legem commutationem facere, et hoc valere: et non solum imperium (sicut prior dabat lex) licentiam habere commutare, sed etiam venerabiles domos, quæ regi omnium Deo dedicate sunt: sic tamen ut etiam decretum interponatur cum omni subtilitate et jure jurando: et apud locorum metropolitanum hoc considerari: et si revera probatum fuerit cum jurejurando, quia utile est utrique parti hoc agi, ratum esse et valere, et non egere neque speciali jussione, neque pragmaticæ, divino typæ: habentibus quippe iis qui ad talia convenient, magni Dei iudicium, siquidem prevaricari fuerint horum quæ competitunt, aut quodam collaudium fiat, aut aliquid propter utilitatem utriusque geratur partis. Nam etiam maledicta his omnium terribilia imminebunt, et quæ inferunt eloqua divina peccantibus, et quæ nunc eis disposita sunt, si quid autem prætermittatur, et postea demonstretur maligne factum: pro non facto erit. — § 1. Excipimus¹⁰ etiam hac legem sanctissimam maiorem ecclesiam: sicut etiam priori: illam namque in priori prohibitione alienationum stare volumus, quoniam et hoc ipsis gubernatoribus ejus sanctissimis viris videtur.

EPILOGUS.

Tua igitur eminentia, quæ nobis bene et sancte visa sunt, et per hanc sanctam declarata sunt legem, in omnibus gentibus quibus præs, per præcepta propria solenniter faciat manifesta. — Dat. 18 kalend. septemb. CP., imper. Dom. JUSTIN. P. P. anno 11, post BELIS. V. C. consul. anno 2, indicione anno 2.

TIT. X.

UT DE CÆTERO COMMUTATIONES ECCLESIASTICARUM
RERUM NON FICTE FIANT AD PISSIMUM IMPERATO-
REM, ET HOC MODO AD ALIAS PERSONAS TRANSEANT
RES: SED HÆC TANTUMmodo FIANT AD IMPERIALEM
DOMUM: ET UT LICEAT PERPETUAS EMPHYTEUSES AGI
AB ORATORIIS IN ORATORIA, DECRETO VIDELICET IN-
TERPOSITO: EXCEPTA HAC MAIORI ECCLESIA: NEG-
TAMEN IN PRIVATAM PERSONAM TRANSEAT EMPHY-
TEUSIS.

NOVELLA CONSTIT. LV.

Imp. JUSTIN. AUGUST. Mennæ archiepiscopo Constantinopolitano.

PRÆFATIO.

Legem¹ scripsimus dudum, ecclesiasticas quidem alienationes prohibentem, solam autem commutationem permittentem sanctissimam ecclesias, necnon sanctissimam majori ecclesie hujus felicissimæ civitatis, dum imperium accipere aliquid ab aliqua venerabilium domum voluerit, postea siquidem aliam scripsimus legem², qua excipimus sanctissimam majorem ecclesiam, permittentes quasdam alienationes quæ illa lex dicit. Quia vero cognovimus eo quod aliqui prioris constitutionis capitulum, quod de permutatione competentium rerum sanctissimis domibus ad imperium scripsimus, ad artem legi contrariae converterunt: postulaveruntque nos quidem a sanctissima ecclesia accipere, his autem hec dare, hinc aggressi sunt multi quidem similibus petitionibus nitentes sacram circumvenire constitutionem. Quæcumque ergo gesta sunt a nobis usque presentem diem, hec sub schemate quod nunc est, valere volumus, nullo permuto horum quæ jam a nobis cum sanctissima ecclesia in talibus contractibus gesta sunt, aut cum iis qui hæc a nobis percepunt.

CAP. I.

De cætero autem sancimus, nulli penitus ullam esse licentiam aliquid tale agere: sed illas solas valere permutationes, quæ ad imperiale domum in hoc factæ sunt, ut perpetuo apud imperium maneat, et non³

46, c. 5.
Tir. X. — 1. N. 7. — 2. N. 46, c. 5; N. 54, c. 2, in fin. — 3. Abrogat. N. 119, c. 10.

transferantur ad privatum: neque illarum jus per medium imperium ad eos proficiatur. Sed si quid tale fiat, licentiam damus reverendissimiœconomis res apprehendere hujusmodi, et trahere eas rursus ad sanctissimam ecclesiam, tanquam si nec ab initio contigisset permutationes harum ad imperium facta: sed servari hoc schema in perpetuum ex praesenti die inchoatum, omnibus, quæ dudum (sicut prediximus) post priorem legem secundum modum predictum gesta sunt, ratis manentibus: eo quod illa quidem quæ sic facta sunt, a viris gesta sunt. Nunc autem quidam volunt, illorum exemplo utentes, et nobis esse molesti, et sanctissimam maiorem ecclesiam hujus felicissime civitatis circumvenire: quod per omne tempus nullo modo fieri volumus. Sed et si fiat quolibet scheme, hoc etiam infirmum esse, et a sanctissima majore ecclesia in perpetuum vindicari: nulla ei temporis prescriptione in hoc objicienda.

CAP. II. Ut ecclesiæ inter se liceat perpetuos contractus emphyteuticos facere.

TIT. XII.

UT CLERICI QUI RECEDUNT ALII PRO EIS SUBROGATIS,
PRÆBEANT SUBROGATIS EMOLUMENTA: RECEDENTES
AUTEM REMARE VOLENTES NON SUSCIPI: ET UT SI
QUIS AEDIFICANS ECCLESIAM, AUT ALITER IN EADEM
SERVENTIBUS MINISTRANS EMOLUMENTA, VOLVERIT
ALIQUOS CLERICOS INSTITUERE: NON FORTUITE EOS,
SED PROBATIONE SANCTISSIMI PATRIARCHÆ SUSCIPIAT.

NOVELLA CONSTIT. LVII.

Imper. JUSTIN. AUG. Mennæ sanctissimo hujus regie urbis archiepiscopo et universalis ejus tractus patriarchæ.

PRÆFATIO.

Plurimi sepe clerici quibusdam orationis observientes domibus, at etiam forte ab aliquibus prius instituti, ministrantur eis ab aliquibus solemnies expensæ: deinde separant semetipsos a divinis omnino sacramentis propter quæ ipsi noverunt causas, aut pro qualibet occasione redicunt omnino a sanctissima in qua constituti sunt ecclesia.

CAP. I. De clericis subrogandis in locum deseritorum clericorum.

Sancimus igitur, non¹ ex hoc fieri prohibitionem sacro ministerio, sed etiam subrogari a Deo amantissimis episcopis, sub quibus ipse constituunt ecclesias, et ea hæc accipere. Non enim volumus aliquibus dari lucra quæ jam eis per ipsos aut propter ipsos expendebantur sanctissimis ecclesiæ: quoniam volumus per quamlibet occasionem lucrum aliquos facere ex aliorum fraudatione: sed que ab initio ministrabantur semper dari, et non sacrum ex hoc ministerium corrumpi, non existente licentia, postquam statuti fuerint aliqui pro prioribus clericis aut a sanctissimo patriarcha, aut a provincialibus episcopis, rursus recedentes denuo remare velle, et expellere subrogatos: et cogi duplicita ministrare eos qui faciunt talen expensam: dare etiam subrogatis: et denuo remare voluntibus: sed illos quidem revertentes non suscipi. Qui vero post recessum priorum statuti sunt, eis dari emolumenta, nullo vero hinc ministrantibus, accessu talia lucrari nitentibus: ex sua substantia omnino præbentibus his qui ab eis statuti sunt emolumenta, et omnes expensas: hereditibus eorum et successoribus scientibus, quia si etiam post hac fraudaverint, certa possessio deputabitur ex eorum substantia sacris nostris privatis, ut hinc ministratio eis fiat.

CAP. II. Ut fundatoribus ecclesiæ facere in eis clericos non
liceat, sed tantum præsentare.

Illud quoque ad honorem, et cultum sedis tuae decernimus, si quis aedificans ecclesiam, aut etiam aliter expendens in ea ministrantibus almentum, voluerit aliquos clericos statuere: non² esse ei fiduciam ullam quos vult per potestatem deducere tuae reverentia ad ordinandos eos, sed examinari a tua sanctitate: sententiæ tuae, et qui pontificale sedem rexerit, semper hos suscipere ordinationem, qui tua beatitudini et qui postea oportuni videbuntur existere, et Dei ministerio digni: ut non profanentur sancta Dei, (hoc videlicet quod sacris sancitur eloquii) sed intacta hæc et ineffabilia tremenda constituta, sancte et Deo amabiliter et reverande tractari.

EPILOGUS.

Quæ igitur placuerunt nobis, et per hanc sacram declarata sunt legem, beatitudinem justum existimavimus. Qui enim ordinantur a tua reverentia clerici in sanctissimis ecclesiæ (absque tamen sanctissimam majori ecclesiam) omnium patiuntur crudelissima non suspicentibus eos illis ecclesiæ, antequam quantum voluerint accipiant aurum: et novimus hoc ex frequentibus additionibus de hoc factis nobis.

CAP. I.

Sancimus igitur, beatitudinem tuam hoc validissime custodire, ut si quidem consuetudo est dare eos, qui ordinantur in sanctissima majori ecclesiam, hoc eos præbere: nihil enim diis iis quæ dantur in sanctissima majori ecclesie novamus. Præterea vero in aliis omnibus nulli in eis clericorum licentiam esse penitus pro iis quæ vocantur insinuativa, aliquid ferre. Sed et si quis tali aliquid egerit, illum quidem privari sacerdotio: in illius autem officio introire qui missus est: et hanc eum avaritiae ferre mercedem: custodire vero hoc etiam Deo amantissimos defensores sanctissimæ majoris ecclesie, penam formidantes decem libram auri, si quid horum neglexerit: sed gratis omni procedure. Deinde ceterum defunctiones et ministeria non per venditionem³, nec per mercationem fieri aliquam volumus, sed pure et crita redemptionem, sic enim rei digni fieri nulla venditione ac mercatione facienda.

CAP. II.

UT IN PRIVATIS DOMIBUS SACRA⁴ MYSTERIA NON⁵
FIANT.

NOVELLA CONSTIT. LVIII.

Imp. JUSTINIANUS AUG. Mennæ archiepiscopo regie civitatis Constantinopolitanae.

PRÆFATIO.

Et priscis sancitum est legibus, nulli penitus esse licentiam, domi quæ sacratissima sunt agere: sed publice sine re procedere in credulitatem, et

Tir. XIII. — 1. Addit. L. 25, C. de episcopis; L. 3, L. 8, § 3, C. de hereticis; N. Leon. 15.
— 2. Vide tunc N. Leon. 4.

Tir. XI. — 1. Fac. N. 155, c. 5, c. 16. — 2. L. 51, C. de episcopis.

Tir. XII. — 1. N. Leon. 8. — 2. N. 135, c. 18.